

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – I. R.

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2017 roku na rozprawie sprawy

K. N., syna R. i D. z domu S., urodzonego (...) w P.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 14 października 2008 r. wydanym w sprawie II K 437/08 za czyn z art. 280 § 1 k.k. popełniony w dniu 12 maja 2008 roku, za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 10 zł każda; kara pozbawienia wolności została w całości wykonana w okresie od 01 sierpnia 2009 roku do 04 października 2010 roku, kara grzywny została wykonana w całości; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 04.06.2008 do 14.10.2008 roku, od 22.01.2009 do 10.07.2009 roku,
2. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 r. wydanym w sprawie X K 1245/10 za popełniony w dniu 06 sierpnia 2010 roku czyn (I) z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności; za popełniony w dniu 06 sierpnia 2010 roku czyn (II) z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, za które wymierzono mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności została w całości wykonana w okresie od 15.03.2013 roku do 31.03.2015 roku; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 29.10.2010 roku do 15.04.2011 roku;
3. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 19 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie XI K 98/16 za czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 08 października 2015 roku, za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności; okres wykonywania kary od 18 listopada 2016 roku do 18 listopada 2017 roku;
4. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 6 września 2016 r. wydanym w sprawie II K 665/16 za czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 14 marca 2016 roku, przy zastosowaniu art. 37b k.k., za który wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres od 22.03.2016 roku od 23.03.2016 roku;
5. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 21 września 2016 r. wydanym w sprawie X K 488/16 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 02 kwietnia 2016 roku, za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 10 zł każda;

orzekając na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015 roku, poz. 396) i art. 4 § 1 k.k.

I. na mocy art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności prawomocnie orzeczone:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 19 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie XI K 98/16,

b) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 6 września 2016 r. wydanym w sprawie II K 665/16,

c) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 21 września 2016 r. wydanym w sprawie X K 488/16

i w ich miejsce wymierza skazanemu **K. N.** karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na mocy art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I (pierwszym) niniejszego wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 665/16 od 22.03.2016 roku od 23.03.2016 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności,

III. na mocy art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I (pierwszym) niniejszego wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie XI K 98/16 od 18 listopada 2016 roku do 04 kwietnia 2017 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,

V. na mocy art. 576 § 1 k.p.k. a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu pozostawia do odrębnego wykonania,

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 2, 3 4 ust. 1 i 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. P. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 206, 64 złotych (dwieście sześć złotych i 64/100) brutto tytułem nie uiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu,

VII. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. N. został skazany prawomocnymi wyrokami:

6. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 14 października 2008 r. wydanym w sprawie II K 437/08 za czyn z art. 280 § 1 k.k. popełniony w dniu 12 maja 2008 roku, za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 10 zł każda; kara pozbawienia wolności została w całości wykonana w okresie od 01 sierpnia 2009 roku do 04 października 2010 roku, kara grzywny

została wykonana w całości; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 04.06.2008 do 14.10.2008 roku, od 22.01.2009 do 10.07.2009 roku,

7. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 r. wydanym w sprawie X K 1245/10 za popełniony w dniu 06 sierpnia 2010 roku czyn (I) z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności; za popełniony w dniu 06 sierpnia 2010 roku czyn (II) z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, za które wymierzono mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności została w całości wykonana w okresie od 15.03.2013 roku do 31.03.2015 roku; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 29.10.2010 roku do 15.04.2011 roku;

8. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 19 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie XI K 98/16 za czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 08 października 2015 roku, za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności; okres wykonywania kary od 18 listopada 2016 roku do 18 listopada 2017 roku;

9. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 6 września 2016 r. wydanym w sprawie II K 665/16 za czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 14 marca 2016 roku, przy zastosowaniu art. 37b k.k., za który wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres od 22.03.2016 roku od 23.03.2016 roku;

10. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 21 września 2016 r. wydanym w sprawie X K 488/16 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 02 kwietnia 2016 roku, za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 10 zł każda;

dowody: dane o karalności k. 12-14; informacjach o pobytach k. 5-7,45-53,57-63; odpis wyroku w sprawie XI K 98/16 k.65, 68; wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie II K 665/16; wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie X K 488/16; dane dotyczące wykonania kary w sprawie XI K 98/16 z akt sprawy XI K 98/16 i z akt Wp 215/16; dane dotyczące wykonania kary z akt II K 665/16 i z akt X K 488/16; wyrok i dane dotyczące odbycia kary z akt II K 437/08; wyrok i dane dotyczące odbycia kary z akt X K 1245/10

Zachowanie K. N. w trakcie odbywania kary określane jest jako prawidłowe. Skazany w czasie odbywania kary był raz nagrodzony za dobre zachowanie, nie był karany dyscyplinarnie. Skazany karę odbywa w systemie zwykłym. Nie był zatrudniony odpłatnie poza terenem zakładu karnego, odmówił przyjęcia oferty zatrudnienia nieodpłatnego. Deklaruje krytycyzm wobec dokonanych przestępstw. Przyjęta względem niego prognoza penitencjarna jest umiarkowana.

dowody: opinia o skazanym k. 54-55

Sąd zważył co następuje:

Na początku swoich rozważań Sąd chce podkreślić, że od dnia 1 lipca 2015 roku ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, konstruując również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po dacie 1 lipca 2015 roku w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. I tak, norma art. 19 ust 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie K. N. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 19 kwietnia 2016 roku w sprawie XI K 98/16, Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 6 września

2016 roku w sprawie II K 665/16 i Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie X K 488/16 z dnia 21 września 2016 roku. Niewątpliwie zatem, w przedmiotowej sprawie zachodziła możliwość orzekania wobec niego w oparciu o nowe przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Sąd zważył dalej, że treść owego art. 19 ust. 1 w/w ustawy niewątpliwie rodzi pewne trudności interpretacyjne. Dotyczy to w szczególności rozumienia znaczenia zapisu "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu". Sąd, orzekając w przedmiotowej sprawie, rozważał jego dwojaką interpretację. I tak, pierwsza z nich sprowadza się do uznania, iż samo wydanie (lub uprawomocnienie się) wyroku po 1 lipca 2015 roku umożliwia w sprawie o wydanie wyroku łącznego orzekanie w tym przedmiocie na podstawie przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w jej znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i ze zmianami wprowadzonymi w dniu 15 kwietnia 2016 roku). Ów sposób rozumienia tego zapisu oznaczałby, że samo wydanie po 1 lipca 2015 roku prawomocnego orzeczenia, bez względu na rodzaj wymierzonej w nim kary, otwiera swoistą „furtkę”, pozwalającą na zastosowanie znowelizowanych przepisów art. 85 k.k. i kolejne (chyba, że Sąd uzna, iż korzystniejsze, stosownie do art. 4 § 1 k.k., są przepisy w ich uprzednim brzmieniu, tj. obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku). Druga z interpretacji tego zapisu jest w ocenie Sądu następująca: w przypadku wydania wobec skazanego po 1 lipca 2015 roku prawomocnego wyroku, Sąd, orzekając w sprawie o wydanie wyroku łącznego, obowiązany jest wpierw stwierdzić, czy w oparciu o znowelizowane przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny możliwe jest orzeczenie kary łącznej z karami, prawomocnie wymierzonymi skazanemu do 30 czerwca 2015 roku, a dopiero następnie ma możliwość prowadzenia rozważań w oparciu o art. 4 § 1 k.k., czy winno nastąpić orzekanie w oparciu o uprzednio obowiązujące przepisy tego rozdziału czy też przepisy znowelizowane i która z kar łącznych (tj. wydanych w oparciu o tzw. przepisy nowe czy też stare) jest wobec niego korzystniejsza.

W ocenie Sądu, tylko ta druga interpretacja zapisu „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” jest prawidłowa i winna być stosowana. Warto przy tym zwrócić uwagę na zapis art. 575 § 1 k.p.k. Sąd miał na uwadze, że stosownie do utrwalonego orzecznictwa, art. 575 § 1 k.p.k. rozumie się w taki sposób, iż „o potrzebie wydania nowego wyroku łącznego w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje fakt ujawnienia się jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby, nieobjętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, który spełnia przesłanki z art. 85 k.k. i w związku z tym nadaje się do połączenia, bądź to ze wszystkimi, bądź co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym, co powoduje, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar ulega rozwiązaniu. Tylko przy braku podstaw do zastosowania art. 575 k.p.k. uprzednie prawomocne zakończenie postępowania o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone w obu sprawach stanowi negatywną przesłankę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej” (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 lipca 2013 roku, sygn. akt II KK 14/13). Zwrócić należy uwagę, iż „wydanie wyroku łącznego” oznacza w przepisie art. 575 § 1 k.p.k. de facto „orzeczenie nowej kary łącznej”, albowiem w przypadku braku podstaw dla orzeczenia nowej kary łącznej wydane orzeczenie nie ma charakteru wyroku łącznego (patrz choćby art. 572 k.p.k.). Ustawodawca nie mówi przy tym o „wszczęciu postępowania o wydanie wyroku łącznego” albo o „orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego”, lecz o „wydaniu wyroku łącznego”. W ocenie Sądu ową interpretację należy, per analogia, stosować również do zapisu art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej. Użycie przez ustawodawcę stwierdzenia „orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem” oznacza zatem, iż ów nowy, prawomocny wyrok wymaga wydania nowego wyroku łącznego i orzeczenia nowej kary łącznej. Warto przy tym zauważyć, że treść art. 575 § 1 k.p.k. ulegała zmianie z dniem 01 lipca 2015 roku w sposób, który potwierdza powyższe konkluzje Sądu – jego uprzednie brzmienie mówiło bowiem o tym, że jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodziła potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny tracił moc. Oczywiście jest przy tym, iż owa potrzeba wydania nowego wyroku łącznego i wydania nowej kary łącznej musi ujawnić się na tle znowelizowanych przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny; jest to szczególnie jasne przy uwzględnieniu cytowanego już art. 575 § 1 k.p.k. (choć ten ostatni ma charakter procesowy). Konkludując, w ocenie Sądu, prawomocne skazanie po 1 lipca 2015 roku umożliwia stosowanie przy orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2015 roku) jedynie wówczas, gdy według owych „nowych przepisów” kara wymierzona tym wyrokiem podlega łączeniu z karami prawomocnie wymierzonymi skazanemu

wyrokami wydanym przed 30 czerwca 2015 roku (tak też Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKz 124/16 z dnia 31.05.2016 roku).

Jak zaznaczona na wstępie w przedmiotowej sprawie wobec skazanego po dniu 01 lipca 2015 roku wydane zostały wydane orzeczenia w sprawach XI K 98/16, II K 665/16 i XK 488/16. Ponadto, kary wymierzone w tych sprawach nie zostały w całości wykonane i mogły podlegać, zgodnie z art. 85 § 1 – 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., łączeniu. Niewątpliwie zatem Sąd dysponował możliwością stosowania wobec K. N. przepisów ustawy – kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i zmodyfikowanym przez przepisy ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Sąd badał przy tym, stosownie do art. 4 § 1 k.k., możliwość połączenia kar wymierzonych skazanemu również w oparciu o przepisy ustawy – Kodeks karny w jej brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, uznał jednakże, że nie byłoby to względniejsze – połączeniu podlegałyby bowiem te same kary, wymierzone w tych samych wyrokach. Uwzględniając bowiem treść uprzednio obowiązującego brzmienia art. 85 k.k. nie istniałaby również możliwość połączenia kar wymierzonych skazanemu w sprawach II K 437/08 i XK (...), albowiem czyn, za który K. N. został skazany w sprawie X K 1245/10, został popełniony po wydaniu wyroku w sprawie II K 437/08; również czyny, popełnione przez skazanego w sprawach XI K 98/16, II K 665/16 i X K 488/16 popełnione zostały po wydaniu orzeczeń tak w sprawie II K 437/08, jak i w sprawie X K 1245/10. W rezultacie nie zachodziłyby w stosunku do kar orzeczonych w tych wyrokach warunki określone w art. 85 k.k. w jego uprzednim, obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku, brzmieniu. Obecnie, kary wymierzone w tychże postępowaniach, tj. w sprawach II K 437/08 i XK (...), również nie podlegają połączeniu z uwagi na fakt, że zostały one w całości wykonane (tak kary pozbawienia wolności, jak i grzywny), tj. z uwagi na brzmienie art. 85 § 2 k.k. Przyjmując zatem prymat ustawy obowiązującej obecnie, Sąd w oparciu o art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw i art. 4 § 1 k.k., orzekł w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Sąd zważył dalej, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach. Przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. w obecnym brzmieniu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (§1). Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

W niniejszej sprawie przesłanki warunkujące możliwość wydanie wyroku łącznego, w ocenie Sądu, zachodzą zatem w stosunku do następujących wyroków:

- a) Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 19 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie XI K 98/16,
- b) Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 6 września 2016 r. wydanym w sprawie II K 665/16,
- c) Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 21 września 2016 r. wydanym w sprawie X K 488/16.

We wszystkich tych przypadkach K. N. wymierzono kary pozbawienia wolności, a w sprawie II K 665/16 również karę ograniczenia wolności, a zatem kary, które można ze sobą połączyć. Nadto, żadna z tych kar w dniu 04 kwietnia 2017 roku, tj. w dacie wyrokowania, nie została jeszcze w całości wykonana.

Rozważając kwestię wysokości kary łącznej, jaka winna zostać orzeczona względem K. N. w miejsce kar objętych wyżej wymienionymi wyrokami Sąd miał na względzie treść art. 86 § 1 k.k. oraz art. 87 § 1 k.k. wyznaczające jej granice. Z przepisu tego wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (ewentualnie - kar łącznych, podlegających łączeniu, vide art. 86 § 4 k.k.) do ich sumy, nie przekraczając jednak w odniesieniu do kary pozbawienia wolności – 15 lat. Natomiast art. 87 § 1 k.k. stanowi, że w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia

wolności. Co do zasady zatem, kara łączna pozbawienia wolności w tym wypadku powinna mieścić się w granicach od 1 roku pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadmienić należy, że wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreślano dotąd, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywby bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Dodany nowelizacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku przepis art. 85a kk wprost wskazuje zaś, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd doszedł do przekonania, iż wymiar kary łącznej za pozostające w zbiegu przestępstwa w tym wypadku winien zostać ukształtowany na zasadzie asperacji. W tam zakresie znaczenie miał fakt, iż przestępstwa te godziły w tożsame dobra prawne (czyny przeciwko mieniu), jednakże nie zachodziła tożsamość osób pokrzywdzonych, a czyny popełnione w sprawach X K 488/16 i II K 665/16 popełnione zostały kilka miesięcy po tym, jak doszło do popełnienia przez skazanego czynu w sprawie XI K 98/16. Nadto należało mieć na uwadze, jako okoliczności mające przemawiać za zastosowaniem zasady asperacji, że choć skazany prezentuje zasadniczo właściwą postawę podczas odbywania kary pozbawienia wolności, to w ocenie Dyrektora zakładu w którym przebywa jego prognoza penitencjarna jest obecnie umiarkowana. W czasie pobytu w izolacji skazany nie był karany dyscyplinarnie. Dodatkowo też, Sąd nie dopatrywał się względem skazanego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji, wymierzył mu karę łączną stosując właśnie zasadę asperacji. Z tego też względu Sąd uznał, że wymierzona skazanemu kara łączna 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, będzie karą adekwatną i sprawiedliwą. Sąd miał przy tym na uwadze również całość przestępczej działalności skazanego.

W pkt II i III wyroku Sąd w oparciu o treść art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 665/16 od 22.03.2016 roku od 23.03.2016 roku, i w sprawie XI K 98/16 od 18 listopada 2016 roku do 04 kwietnia 2017 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności.

Sąd, w dalszej części orzeczenia, na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

W punkcie IV wyroku na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. (a contrario) pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach określonych w punkcie I wyroku łącznego Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 2, 3 4 ust. 1 i 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził również od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. P. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 206, 64 złotych (dwieście sześć złotych i 64/100) brutto tytułem nie uiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, a na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23

czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa. Sąd miał na uwadze to, że pozostaje w izolacji penitencjarnej, a jego obecne możliwości zarobkowe są znacznie ograniczone.